

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čserbiske njedželske łopjeno

W Budyschinje

18. septembra 1932

Baugen

17. njedžela po šwjatej Trojizy.

Žnjowny džakny šwjedžen.

Ješuš džěšče: Ja šym tón žiwý kłěb, kiž je i njebješ pschichol. Budže-li ščtó wot tehola kłěba jěsč, tón budže žiwý do wěcznosće. (Jana 6, 51.)

Kajke wješele, hdyž polo, kiž je běte i žnjam, žnjenzarja wola, so by pschichol, po dołhich měšazach čakanja, nadžije a hrosy, dołonczič džěto, kotrež bě nashnu šapoczał. Kajke wješele, hdyž přeni wós i čezkimi šnopami nakkadženy do wšy pschijědže. Jako dobry předať pschijedje i nowa wšchitkim ludžom, tež lubym starym a šlabym, Božu njekhablazu šwěru nad šemju, dołhož šteji. Kajke wješele, hdyž je je žitnych polow wšcho šrumowane a domkhowanka šo pschibliža. Kajke wješele šwjate: hieč do Božeho domu, wulzy jara rjenje wudebjeneho. Tu widžiš na Božim woltarju a kolowokolo plody i polow a je šahrodow, a kwětkow šyłu w rjaných kwěczelach a wěnzach a pletwach. Wěšče pyta twoje wóczko tež šnopy i šhilatymi kłozami, kiž wopshija wšchědny kłěb. Ty to wšchitko namakaš bliško Božeho martry a šacjuwajš, so mohł nam čłowjekam Ješuš Šhryštuš džěnja wšcho žohnowacž, wo čož je naž wucził šo i Bohu modlicž.

Žohnowacž čže naž je šwojim šlowom, kajkež je nami škhował Jan ššchizeniť, a kotrež nam džěnja praji: Bóh je waž lěťka i nowa šastarať se wšchěm, čžehož šmy potrebni; bjećče i džakom šwoj wšchědny kłěb i šebi. Njesapomniče pak na najwjetšche kłěbo wot Boha: Bjećče šebi tež žiwý kłěb, Ješuša Šhryštuša ša šwoju dušchu i šbóžnosć!

Kłěb trjebajš kóždy džeń. Žakta a tyłanz stej dobrej ša šwjate dny, ša njedželu. Wóžěšch pak bjes woběju žiwý byč. Wšchědny kłěb čži šdžerži žiwjenje. To štrowe pscheměni šo do štrowoščeje čłowškeho čžěta. Dostawašch mozy, so wóžěšch džělacž a to šwoje šastaracž. Tuž kłěwalba temu, kiž je nami lěťka

šakšo to dať, šchtož trjebamy. Albo myšlišch šebi na twoje prózowanie? To šměšch džěnja šawěrnje tež. Šchtož njeje rolu pschihotowat a wuškypat, tón tež nježněje.

Alle Bóh je tebi a roli pomhať, šo je šo wšchitko derje poradžito. Wšchěhomóžny štworiczel njebješow a šemje šnaje potrebnosće šwojich štworjenjom derje a je šastara. Čšy šebi we čžežkich čžakach šnawo hišchče wjazy štaroščow čžiniť hacž hdy přjedy: Hacž šnějemy došč Božeho deschčžika a tola potom tež lubeho Božeho škóncžka, šy šo prašchal, dwělowat, šnawo škoržit a móřkotal. A by šo doměricž mohł a by dyrbjat wšcho šwojemu Bohu poruczičž, dokelž je wšcho dobre, šchtož čžini.

Tež hdyž njeby nam dawat, čžehož šmy potrebni? Šaj, tež potom. Dokelž najwjetšche kłěbo njeje wšchědny kłěb, ale žiwý kłěb, kiž je i njebješ pschichol. Šlej, we wulkej kłudobje, na šhoroložach, we hlódných nušach, w šmjertnych štrachach woltarju: „Mój Božo“ a šo nadžija pomozy šmilneho Boha, kotrehož šnaja w Šhryštušu Ješušu.

Móžno je, šo šebi čžłowjekojó škódkte wješele wuškypat, šwětny lóšcht, šchtož čžěto šebi rad požada. Šim šo šwšy tak póndže kaž Šadamej a Šěwje: Š paradisa dobrego šwědomnja a šbožowneho žiwjenja budža wuškypacž.

Ješuš podawa jednory štrowy kłěb. Šlej, młodženz pschidže a woprašča šo: „Šchto dyrbju čžiničž, šo bych wěczne žiwjenje měť?“ Ješuš wotmowio: „Džerž Bože kašnje.“ Kóždy, kiž šebje šameho šnaje, dyrbi prajicž: To šu drohe kłěba ša čžłowjekow wšchěch čžakow. Najdrožičhe kłěbo pak je Ješuš Šhryštuš šam. Tón wóczku pomha wěrnosć wídzecž, wuchu: Bože šlowo šhšchecž, wohomaj: šo na Božu šchčžěťku podacž, šolenomaj: šo šhibnyčž, rukomaj: šo šwšnyčž, dušchi: wěricž do wšchěhomóžneho hnadneho Boha.

A kak Šhryštuš to šamó? Ššam šebje woprašča džěni wote dnja. To njebě ničžo škódkte, lubošne, to bě šlužba šapřecž: šameho šebje, šlužba pošlušknoščeje a šwěry hacž do šmjercče.

Esso fano rosumi, so fu cłowjekojo k njemu schli, hdyž bėchu febi žiwjenje i hrėchami škasli, so jeho prošachu, so by w asco-wit khorych, požohnowal džeczi, požylit klabych a mornych sbudził.

Njeje i poknyim prawom fo mjenowal khleb žiwjenja? We dohhich lėtstotkach fu wuškledžic chzylti, kať je možno bylo, so bė w Jesuŝu telko bójsteho žiwjenja, telko kraźneje mozy. Esu dha, tať fo prasham, se wšchitkimi nowymi wuczbanami nam wotmoťwjenje dacž mohl i na potajnstwa žiwjenja w pschirodže?

Ty tola sawėrnje teź nječakašch i jedžu, doniž fu ihonit, i fajteje maczišny Boži khleb wobšteji. Ty jón wosmjesh a fo nashchizsch, dofelž njechach hlodu nrėcž. Podobnje je i Jesu-ŝom. Ty wėsch, so ma Boži kym žiwe mozy w febi. Wopomni, kať je tu na semi cłowjekam dowėrjenje k Bohu dawal, wjekele nad Božej wolu, wėštošch wodačža hrėchow, swolnimošch kwoj kschiz njesch, wjekeťošch bratra lubowacž, jemu wodačž a nje-šhubicž nadžiju.

Chzesch čžafacž, doniž morni njeřtanu na Boži kud? Doniž njebudže nasche pójnacze wjedjenje wo wšchitkich potajnstwach? Šchto smėjesh potom? Šskowecžto „pschepojdže“ njesbudži two-ju sawutlenu duřchu, kotrejž bė šapomnit žiweho khleba podacž.

Tuž reka teź tu: Wšmi a jės! Wšmi febi bibliju a pytaj šornjeřchka wėcźneho žiwjenja, so by twoja duřcha zprobu mėla. Wšmi febi špėwarške a špėwaj a džekaj potom. Wšmi Luthero-wy katechismus do rufi a pschecžitaj febi wuložowanja k hlow-nym wuczbanam. Jesuŝ Khryřtuřowe mjeno fo wšchudžom kwe-čzi a pošći tebi kwoju pomoz.

Hdyž Jesuŝ twoju duřchu pjelni, budžesh kplniřchi dny žyly kwoj, šhubiřch wřchu bojořch psched cłowjekami, a štarořche njemėža cze pscherořch.

Wontach mjes ewangelskimi w rosprőschenju maju huřto dořch wulke štarořche, kať bychu fo šđeržili, hdyž je jenož čžjod-žicžka hromadže. Dženka fo wulke Gustav Adolfške towarřtvo w Lipsku šerdže. Što lėt runje je, so fu w šamřatym mėsčje šapocželi pomhacž pschi twarjenju ewangelskich zřtkowow a ša-rov, hdyž bė nuřne a pschihodne. Žohnowanje i tajteje brat-rowskeje lubořche fo šjawnje ijewi; najbóle tam, hdyž bėchu hłodni a lacni po Božim klowje. Žiwy khleb, Jesuŝ Khryřtuř bu pschijaty, a duřche mējachu, šchtož trjebachu.

Kať wulzy jara waźne je ša tebe, so we wořadže štejiřch a mařch kōždu njedželu kwoj žiweho khleba w Božim kemřche-nju. A njemėžesh wjazh kemřchi khodžicž, dha pytaj febi we modleřkich knihach klowa wėcźneho žiwjenja. Duřche, kotrejž najch Šbōžnit w potajnym woschewi a požylituje, woscha dobre kymjo ša wėcźne Bože žne.

Tu a tam fo nam šda, kať njeby wjazh k tonu dořchlo, so by kōždy šnajmjėnřcha mėt kwoj wřchodny khleb. Na Bohu nje-leži, wón da šašo dořch narořch. Druhdy febi myřklimy: Cłowřke myřle njedořahaju, so by fo lud na prawy pucž wjeřch dal. Temu teź tať je: Š wėcźnych žortow dyrbiřch čžerpacž, tam teči žiwa woda. Jesom Khryřta wšmi febi ša kwoju duřchu, dha budže čzi pomhane, dženk ša kať jutje, w čžafu a we wėcźnořchi. Šamjeň.

Žnjowy džafny kwojedžen w lėcže 1932.

Šlōb: „Njech Bohu džakuje.“

Na žnjowym kwojedženju

Tu wřchitzy, kšchecžijenjo,

Esso Bohu džakujmy!

Kať trořchtnje wopomnjejo,

Šchto Bōh Knjes čžinil je

Mėt šaž' tu nad nami!

Kať wjele dobrotow
Esmy i hnady dořtali!

Esso Bohu džakuj Ty,
Kiz žne kwoj khowal!
Nař, nasche rjane žne
Je Bōh Knjes wobarnowal
We štrařchnych njewjedrach!
Kať bhyřki šapachu! —
Kať krupy bijachu! —
Kať wody nicžachu!

Esso Bohu džakujmy
Ša Jeho pomoz kwojatu,
Ša miťořch, dobrotu,
Nam w žnjowym čžafu datu!
Hdyž štawy bolachu
Po čžekim džekanjju,
Mōz nowu dořtachu
A kplnořch, štrowotu.

Esso Bohu džakujmy!
Šaj, džakujmy fo Bohu
Ša žohnowane žne,
Ša dobročžimořch nowu!
Budž Bohu khowalba, džak!
Bōh nař je wobřbožil,
Je ša nař štaral fo,
Je kloby dopjelnit!

Ty, Božo, lubořch kwoj!
To kmy šaž' nashonili!
Šo bychmy nowe žne
Čži k čžesčzi nakožili!
Šo wřchitzy wřchodny khleb
A žiwnořch dořtanu,
To Twoja wola je;
Ty chzesch, so žiwi fu!

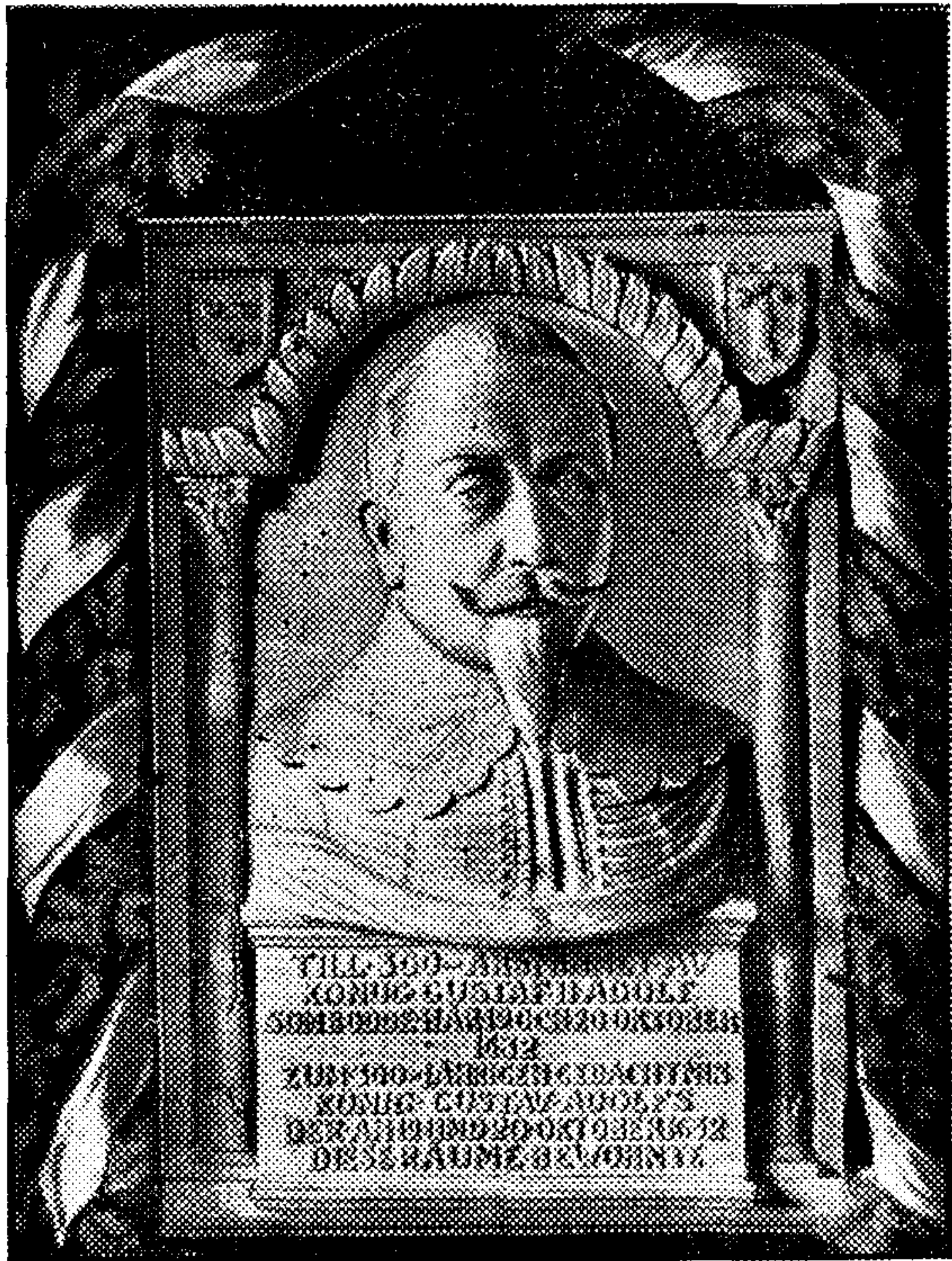
Bōh džiwne pucže dže! —
Šlaj, kšchiz je klat nam tola!
Kať wjele deschčža fu
Dže w lėcžu mėt pola!
Esmy štyřkne čžakali
Na klonza kwočjenje, —
Hdyž khwilu kwočesche,
Tež deschčž tu šnowa bė! —

Šo wjele deschčžikach
Nam da tu miťořch Boža
Tež na žnjach klončžne dny,
Dny prawoh' žnjowoh' šboža!
Bjes wulkej' prózy fu
Mėt i polow kwoj wřchē
Tať rjenje kuche dom
Do brožnjow štožene.

Budž, Božo, Tebi džak!
Esy džeržal kwoj klob šary!
Do brožnjow šařhowali
Esmy šaž' my Twoje dary.
Dal kwoj a žne nam kwoj
Ty i wōtžnej' lubořche!
Budž Tebi khowalba, čžesčž
Do wřcheje wėcźnořche!

Tež žně.

Dženka a w tutych dnjach hwojezi Gustav Adolfowe towarštwu w Lipsku a Lützenje 100 lětny jubilej hwojeho žohnowanja polneho skutkowanja a wopomina idobom hwo 300lětnu hwojeho wulkeho krala. Schtož je towarštwu w běhu tutych 100 lět wustuttowato wšchudžom tana, hdžež hwo Evangelšy rosproscheni w kraju abo we wukraju, a schtož je wono i tym wustuttowato, so wšchudžom mjes Evangelšini ewangelštu mhył budžesche a ewangelštu hwoeru hwojnjesche, to wšcho hwo žně toho wukrywa, kotryž Gustav Adolf wukrywasche pšched 300 a wjazh lětami, wukrywasche tež wožebje i krawatnym woporom pola Lützena.

Schwedski kral Gustav Adolf.

S tuteho wukrywa hwo wurostke towarštwu, sjednocženštwu, wožady — haj ewangelške žiwjenje, a i toho sažo Bože domy a schule a druheho doščy, schtož wěrnemu ewangelštemu žiwjenju hwožuži. Tež tu we Łužyž mamy dopokaly sa to. Ssmjeczke-čzanška žyrkej wo tym hwowědžy a Łupjanška niz mjenje. Schto- da jenož, so pšchi Łupjanškim Božim domje w tu khwilu wo- hpadny farar njeskutkuje. So by tutón Boži dom je hwojeje wo- hpadu bórny sažo hwojeho fararja mět, to žada hwo žyly čaž a kóždy Evangelški, kiž čaž hwofumi. —

Dženka, na dnju tutoho Lipskežanškeho hwojedženja a na žnjowym hwojedženju, chzemy tu hiščeže pokasacž na druhe žně Gustav Adolfoweho wukrywa, haj chzemy tu někotre nasbėrane kłóski pšchedpožozicž, — mjenujžy hwowa, kotrež je kral Gustav Adolf rěčat, i kotrymž ma tež dženka hiščeže mjele prajicž:

„Kaž Bóh hwoje dary wšchelato rosdželuje, tak je jich tež pola čłowjekow hrěcha dla wšchelatornych smylenjow, kotrež pola někotrych tak wulke widži, so mohł, hladajo sa dobrym wukonzom, sadwėlowacž, njeby-li Bóh i njebyž hwo mjes tym radh wjedžat, hdžež hewat žaneje njewjedža.“ —

„S toho wuknjemy, so nježmėmy dobytkej wėricž, so nje- žmėmy pšchi njedobytku sadwėlowacž; domėrcze hwo Bohu a kaj- cze hwo hrěcha, kotryž je wina, so hwo sbožo tak džiwnje mjenja!“

„Mhy mamy tu pola naž srodneho doščy! Bóh, kiž čłowje- lam srodobu a wježele sezele, spožži nam tu hnadu, so hwo we

srodobje a wježelu tak sadžeržimy, so hwo to jemu derje spo- doba!“ —

„Njeplakajcze, ale modlcze hwo! Čzim wjazh modlenja, čzim wjazh dobywanja! Sswėru hwo modlicž, je pot wojowanja!“

„Wbój pucž wjedže mje do Magdeburga, so bych jo wu- hwoobodžil, tola niz sa mje, ale sa lėpsche Ewangelšich. Mochze- li nichto mi pšchistupicž, nastupju hwojom hwoj dompucž, wu- hwoobodžu hwo hwo wot wšchėch wumjetowanjow, posticžu kė- žorej wurunanje a pocžahnu sažo do Stockholm. Ale na hwo- njem dnju budžecze wu Evangelšy wobskorženi tohodla, dokelž so nješcze chzpli ewangelija dla nicžo čitnicž, a to budže wam tež hižo tu saplacžene. Pšchetož budže-li Magdeburg hwohjene a wrócžu-li hwo ja, hladajcze, kaž hwo wam pódže!“ —

„Anježe, Ty mōžeš i jenym dychnjenjom moje kóžde pšches morjo sducž, wukryšch moju modlitwu. So bychmy Tebi hwožuži, hwo hwo wuhotowali. Čžer naž i hwoadnym sadwanjom pšches ozean jako to wójšto, kotrež je hotowe, sa Tebe žiwe byč a wumrěcž.“ — wjecžorna modlitwa, kotryž Gustav Adolf wuspėwa we pšchistawje Elfsnabben, hdžež čažasche na pšchi- hódny wėtr sa hwoju jėsbu i brjoham Nėmskeje. W hwohwoj mōžy hwo wėtr wobrocži a kóžde wujedžechu.

Šlowcžka a wėrnoscze sa žnjotow džafny hwojedžen.

Ani najpłódnishe lėta hwo wšchemu radžicž njedadža.

Bjes Boha tež mudrišchemu kublerkej hwohwoje.

Bjes Božeje ruki wšcho podarmo činja.

Bjes próžy a potu bróžen próžna wostanje.

Bóh hospodari hacž lėto a hinaš, a pšchezo najlėpje.

Bóh wobradža hwo, ale njemkócži jón.

Bóh wobradža žito sa wšchėdny khlėb; mlėcž a pjež durbimy hwo hwo.

Jeni wo hwočžto prošcha, drusy wo deschčit.

Srupy rosbija njerjad, ale tež Božu wobradu i nim.

Ma žnjach je hwo: kruč sa kóžde lizo a do hwojedža klin.

Njedželške džėto nje' na nihdy tyto!

Katar hwoy pšchihotuje, Boži porst paž požohnuje.

Bohata jablon hwo njeprosčži hwo.

Domėrne modlenje stuzi njewuščne staroscze.

Sdnyž khudžinkam dawasch, požčujesch Bohu.

Žane žito, kiž pluwicžkow njemėto.

Darna ruka sažo bjerje, skupota hwo hwo žerje.

Boži khlėb i nascheho žita je runje tak i njebyž jako to puščinske manna.

Bjes pacžerjow i blidu a wot blida hwožicž, to rėta: po prawom do khlėwa hwohwo.

Wo hwo hwo hwo seminarje.

Ssobotu, 10. septembra, je hwo hwo hwo seminar w Khwacžizach hwoje lėtusche swucženja skoncžit. Schto hwo lėtka wobdželi, hižo pšched někotrymi njedželemi w naschim kopjenje stejėsche; dženka chzu ewangelškim Sserbam něšto wo naschim džėle w seminarje powjedacž.

Nascha wšchėdna hwohwo hwo po spėwanju rarišcheje modlitwy i tym sapocža, so i naschich spėwarškich kėrlušch čitachmy a pšchėložichmy. Dale hwo se hwojatym pižmom sabėrachmy; přeni tydžen druhu pokojzu scženja hwo. Jana čitachmy, potom bė nasch nadawš, list hwo. Pawoła na Gala- tiskich pšchėložicž a pšchi tym nasch pšchėložk hwo hwo hwo biblij i katolštemu pšchėložk Michala Hórnik pšchirunacž. Tuto džėto njebė lohke, ale jara sajimawe. Tež mējachu někósi

ſ naſ krótki pſchednoſchſ wo někajkim pſchedložku ſ liſta na Ga-
latiſkich. Hdyž běchmy tuto bibliſke džělo ſkóncžili, „Doma-
ſcha Kempenſkeho ſhodženje ſa Khrystuſom“ (Thomas a
Kempis: De imitatione Chriſti) na dnjowym porjedže ſte-
jeſche. Kunje pſches aſtetiſke a myſtiſke wopſchijecze tuteje
knihi běchmy na woſebitoſcze nabožneje rěcze poſaſani, kaž
je nam trjeba ſa přédowanje. Tež pſchi tym mějachmy ori-
ginalny, to je lačzanſki teſt pſchede ſobu a ſ tuteho do ſerb-
ſchcziny pſcheložowachmy. Daſchi nadawſ w naſchich ſwuczo-
wanjach bě naſtawſ „Wſchelczſny ſ zyrkwinskeho žiwjenja“
hromadže ſhotowicž. Pſchi tym ſo ſaběrachmy ſ wuſtawu na-
ſcheje ewangelſko-lutherſkeje krajneje zyrkwje a jednotliwych
woſadow, ſ wſchelakimi nadawkami duchowneho, ſ jeho ſa-
ſtojnſkimi ſtutkami a ſ jeho duſchowpaſtýřſkim džělom, ſ kem-
ſchenjemi a ſ druhimi wězami. Druhi ſeſchiwſ mějeſche nad-
piſmo „Ludowěda“; do tuteho wſchelake bajki, na pſchiklad
powjedańcžlo wo „ſtarym“ a wo „pſchipołdnizy“, abo hina-
ſche podawki ſe Eserbow ſapſchachmy. Naſche dopołdniſche
džělo ſo najbóle ſkóncži ſ rěcznymi wězami, w kotrychž ſo wo-
ſebje ſ czežtotami a woſebitoſczemi ſerbſchcziny ſaběrachmy.
Pſchede wſchěm tež na rosdžěle ſerbſkeje a němſkeje rěcze ſedž-
bowachmy. Tak na pſchiklad mějachmy tutu řadu: „Móžeſch
je licžicž, hwěſdn na nóznym njebjú?“ A potom rěkaſche:
„Einer iſt immer ſchöner als der „andere“; to někto w dobrej
rěcži njerěka: „jěna je pſchězo rjeńſcha hačž druha, ale: „jěna
je rjana, a druha je rjeńſcha.“

Wopołdnju dnyrbjachmy huſto ſami ſa ſebje džělacž; tu
mějachmy ſchtucžki abo hłowne wucžby ſ Maſkeho Katechiſma
nawuſnycz, a woſebje czi, kotřiž haſle ſe ſerbſchczinu ſapoczi-
naju, mějachu w grammatizy džělacž a ſ njeje ſtawy pſchelo-
žicž, druhy pſcheložſ někajkeho zuſeho přédowanja ſhotowicž.
Abſo ſmy tež hromadže džěłali a pſchi tym bibliſke ſpruchi do
ſerbſkeho pſcheložili a napſchali; abſo džěchmy do zyrkwje a
wuknychmy přédowacž a wotſpěwacž.

Někotři pač ſ naſ ſmědžachu — a to bě wěcže najrjeńſchi
nadawſ — ſ Božej pomozu woſadže ſlužicž. Tak ſu ſtjo tu
ſwoje přenje ſerbſke přédowanje měli; pſchězo druhi mějeſche
ſamu njeđzělu woſtarńu ſlužbu; dwejo ſtaj tež džěczikemſche-
nje měłoj. Druhi ras ſažo mějeſchtaj dwaj ſchulſke džěczi
ſerbſzy roſwucžicž; přjedy pač běchu jónkrócž roſwucženje we
ſchěſczijanſkej wěrje ſměli wopntacž, kotrež knježna Do-
maſchkež na pſchikladne waſchne poſticzi; to běſche ſa naſ wo-
ſebite wjeſele.

Tak je nam czaž khětje ſaſchoł; móžemy prajicž, ſo ſmy
tute ſchtyri njeđzele pilnje džěłali. Mamy pač ſo naſchemu
jara czeſczenemu k. wjchſchemu ſararjej Sarjenkej nanajwu-
trobnſcho džakowacž, kotryž je naſ ſ mudroſcžu a luboſcžu na
kražnoſcže naſcheje lubjeje ſerbſchcziny poſaſač; pſchi tym je
wjele džěła a prózy naſche dla měł. Skóncžnje pač ſluſcha
Bohu džak a khwalba, kiž je nam bohacže ſwoje žohnowanje
dač. „Pſchetož jeli ſo Knjes khěžu njetwari, džěłaju po-
darmo, kotřiž ju twarja.“

Běch ja džěnſa džakowny?

Theodora Gliednera, nana diaſonſchow, ſnaja drje naſchi
czitarjo ſnajmjeńſcha po mjenje. Wón bě w ſwojich mlodych lě-
tach ſ domjazym wuczerjom w Kólnje. Tam bě ſebi knihi pſchi-
prawil, do kotrychž kóždy džěń piſkaſche. To njebe pač žadyn tak
mjenowaný dženiſ — Tagebuch —, kaž jón jich wjele ma, wo-
ſebje tež mlode holzy, ale to běchu „knihi: pruhuj ſam ſo!“

ſa kóždy wjeczor ſtejeſche w nich tež to praſchenje: „Běch
ja džěnſa džakowny?“ Kóždy džěń pač mějeſche Gliedner tež tu

něſchto ſapſchacž, ſo ſa něſchto džakowacž. Wſedžſkeho wón huſczi-
ſcho praji: „Czim bóle ſo džakujeſch, czim wjazy doſtanjeſch, ſo
ſo maſch džakowacž.“

Bjes džywa, ſo ſo tež jemu džěnſa hiſchcže ſta a tyžazy
džakuja.

Džakownoſcž.

Kuſki pěknyer Turgenjew powjeda tutu legendu:

Wóh tón Knjes pſcheproſy ſebi ras wſchě dobre pocziſki
na hoſczinu. Pſchi tutej hoſczinje ſedžěſchtaj dwajo hromadže,
kotrajž ſo njebeſchtaj na ſemi ženje ſetkałoj. Wóh tón Knjes
tohodla jeneho druhemu pſchědſtaji: „Dobroczeſtowo!“ — „Dža-
kownoſcž!“ — —

Běda nam, jeli ſo by tuta legenda prawo měła!

Wſchelake ſ bliſta a dałoka.

„S Delan. Žně buchu lětka wurjadnje rjane domkhowarſe.
Běchu jara bohate, tež wotawy woſymy wulke ſóry domoj, kaž
dołho wjazy niž. Je to ſarunanje ſa lońſche. Boža dobroczewoſcž
je njeſkóncžnje wulka. Njeđzělu ſmy ſo w zyrkwi Bohu džako-
wali a tež na naſchich lońſchich dobroczerjom hiſchcže junu ſ džak-
nej wutrobu ſpominali. Ale tež ſ Dobrym pſchედewſaczom ſmy
ſ Božeho domu ſchli, ſo chzemy Bože dary roſumnje wužiwać
a niž pſcheczinjecž a hrěſchicž, lońſchi dołh ſaplacžicž, tež khudym
radny jałmožnu dawacž, kaž tež Bohu dacž, ſchtož jemu ſluſcha,
ſo ſwój zyrkwinski dawſ radny a wjeſele ſaplacžimy. „Schtož
Bohu daſch, ſam ſebi daſch.“ Žndiſki mudry powěda wo tym
powucžazu legendu: Bur ſ měchom pſchěny na khribjecze ſetka
Boha lubeho Knjeja, kiž jemu praji: „Daj mi tvoju pſchěny!“
Bur wſa ſ měcha najmjeńſche ſornjatko a da je Bohu. Hdyž
pač jemu Wóh ſornjatko do ſkota pſchewobrocžene wróczo da,
wobzarowaſche bur jara, ſo njeje najwjetſche ſornjatko abo ſa-
mo zply měch pſchěny Bohu Knjejej dač. — Tak hladač, ſo nje-
by pſchecziwo Bohu ſkupy byl, hdyž ſebi zyrkej dawſ wot tebe
žada, ale daj wjeſelo k czeſcži Božej. Zyrkej je khuda. Pſches
inflaziju ſu naſche zyrkwje wſchě ſamóženje ſhubile. Mimo toho
je winowatoſcž kóždeho ſchěſczijana, ſo ſo ſa ſdžerženje Božeho
kraleſtwa na ſemi ſtara, ſo zyrkwi telko czaſtnych ſrědkow da-
wa, telkož wona trjeba.“ — Tole namakachmy w „R. B.“ a
njeměli nicžo tomu pſchidacž. To je tak prawje ſłowo k žnj-
wemu ſwjedženje.

S Wóſlinka. Kaž bu hižom tydženja ſjewjene, budže ſa
tydžen pola naſ we Wóſlinku ſwjedžen miſionſtwa mjes
póhanami, kotrež dnyrbjeſche hižom loni tu hncž. Wſtanje
wſcho, kaž je ſo tydženja piſkało, tak ſo ſměje knjes ſarar
Mjerwa ſ Bufež $\frac{3}{4}$ hodž. ſerbſke ſwjedženſke přédowanje, a
ſo $\frac{1}{4}$ hodž. Herrhutſki miſionar knjes Krjecžmar němſzy
přěduje. Tutón knjes ſměje tež dop. w 10 hodž. kemſchenje ſa
džěczi. — Hdyž je tež pucž do Wóſlinka dałoki, dha ſo tola
nadžijamy, ſo móžemy tež ſ druhich ſerbſkich woſadow pra-
wje wjele pſcheczelow miſionſtwa witacž. — A Wóh daj ſwo-
je žohnowanje k temu, ſchtož ſapocžinamy.

Wſtowanje. J. W. ſa poſlednju poſyſku hiſchcže tu wu-
trobný džak. — S. B. Tež Wam wulki džak; to jene hižo mě-
jachmy, woſjewimy jo pač tež. Red. — ſa 18. p. Tr.: W. we
W. — ſa 19. p. Tr.: R. w R. — ſa 20. p. Tr.: R. w R.

Samotwily redaktor ſarar Wyracž w Noſaczach. — Czſchcž a naſlad
ſmolerjež knihecziſchcžeńje a knihańje, ſap. dr. ſ wobw. ruſ. w Budyſchinje
Wuhadža kóždu ſobotu a placži ſchtočrečlěnje 108 pjenjeſtoto.